

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313200253
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2313200253.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobkyne: MUDr. Z. E., nar. XX.XX.XXXX, N. XXX/X, H., zastúpená splnomocnenkyňou: STOKLASA & STOKLASOVÁ s.r.o., Farská 25, Nitra, proti žalovanému: C. S., nar. XX.XX.XXXX, E. H. N. XXX, zastúpený advokátom: JUDr. Ľudovít Štanglovič, Jarmočná 2264/3, Šaľa, o zaplatenie 58.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 5C 71/2013-245 zo dňa 25. apríla 2016, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie návrh zamietol a navrhovateľke (akt. žalobkyne) uložil povinnosť zaplatiť odporcovi (akt. žalovanému) náhradu trov konania vo výške 6.960,- eur a na účet právneho zástupcu odporcu (akt. žalovaného) náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5.550,66 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po citácii § 657 Občianskeho zákonníka vecne odôvodnil tým, že „žalobkyňa v konaní tvrdila, že na základe telefonického dohovoru so žalovaným, tomuto na jeho účet zaslala dňa 04.08.2011 sumu vo výške 11.000,- eur, dňa 18.08.2011 sumu vo výške 9.000,- eur, 08.09.2011 sumu vo výške 20.000,- eur a dňa 26.10.2011 poslala na účet pani R. sumu 18.000,- eur, t.j. poskytla pôžičku vo výške 58.000,- eur. Žalovaný potvrdil, že so žalobkyňou uzavrel zmluvy o pôžičke, pokiaľ ide o čiastky 11.000,- eur, 9.000,- eur a 20.000,- eur, pri ich uzatváraní však nevystupoval ako fyzická osoba, ale ako manažér občianskeho združenia v mene tohto združenia, ktorá skutočnosť bola žalobkyňi známa. Z tohto dôvodu žalovaný namietal svoju pasívnu legitimáciu v tomto konaní. Krajský súd (v zrušujúcom rozhodnutí - pozn. odvolacieho súdu) v odôvodnení konštatuje, že na žalobkyne spočívalo dôkazné bremeno preukázať, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a to podľa jej tvrdení ústne, preukázať teda ponuku a jej akceptáciu a reálny prevod peňazí. Žalobkyňa na toto svoje tvrdenie poskytla ako dôkaz svoju výpoveď, výpovede ňou navrhnutých svedkov, kópiu príkazov na úhradu a SMS komunikáciu medzi účastníkmi konania, prehlásenie jedného člena výkonného výboru Volley Team Bratislava p. H. a kópie novinových článkov. Žalovaný na svoju obranu okrem svojej výpovede a výpovede ním navrhnutých svedkov predložil kópie príjmových pokladničných dokladov Volley Teamu Bratislava o prijatí peňazí od žalobkyne, daňové priznanie Volley Team Bratislava za rok 2012 a súvahu k 31.02.2012, stanovisko členov výboru Volley Team Bratislava o rokovaníach o pôžičke od navrhovateľky.

Súd na základe pokynu krajského súdu opätovne posúdil uplatnený nárok vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania a dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno pokiaľ ide o

preukázanie pasívnej legitímácie žalovaného. Pokiaľ ide o výpoveď žalobkyne o tom, že k uzavretiu zmlúv došlo ústne na základe telefonátov medzi ňou a žalovaným ako fyzickou osobou, žalovaný jej tvrdenia o uzavretí jednotlivých zmlúv o pôžičke s ním ako fyzickou osobou poprel, pričom tvrdil, že pri uzatváraní zmlúv ako manažér zastupoval Občianske združenie Volley Team Unicef ako dlžníka. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že z doložených SMS je zrejmé, že pôžička bola poskytnutá fyzickej osobe. Súd sa s týmto tvrdením nestotožňuje. Žalovaný v správach, v ktorých odpovedá žalovaný, používa množné číslo vo formuláciách „aby sme ti dlh splatili čo najskôr“, „sú to tvoje peniaze a mali sme ti ich dávno vrátiť“, „ja nezabúdam, že som (sme) dlžný“, „sme dohodnutý, že ich vraciame“. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že v predmetnej komunikácii žalovaný nikdy nepoprel, že finančná pôžička bola poskytnutá jemu ako fyzickej osobe. Toto tvrdenie je v rozpore s komunikáciou zo dňa 18.05.2012, v rámci ktorej sa žalovaný ohradil proti tomu, že peniaze boli poskytnuté jemu ako fyzickej osobe (žalobkyňa napísala: Sme sa dohodli, že peniaze som požičala tebe. Žalovaný v reakcii uviedol: Prečo je problém, keď to F. zaplatí? Vieš predsa, že to nebolo pre mňa! Žalobkyňa následne napísala: Mne je jedno kto to zaplatí. Je nepodstatné pre koho to bolo, zaručoval si sa, že sa to vráti, ...). Súd ďalej poukazuje na správy žalobkyne z 08.08.2012 a 24.09.2012, z ktorých vyplýva, že žalobkyňa sa na neho s výzvami na zaplatenie obracala ako na manažera, resp. uvádzala, že peniaze požičala „im“ (z 08.08.2012 - „Peniaze som Vám požičala na mesiac nie rok. Po ich vrátení nechcem s vami a Vám podobnými ľuďmi mať nič spoločné. Úver Vám dajú, alebo F., za tri dni bez potvrdení, ale s 8% úrokom.“ z 24.09.2012 - „Pri požičiavaní peňazí tiež F. nebol, a ty si manager, takže daj termín.“). Pokiaľ ide o výpoveď svedka p. T., ten súdu sprostredkoval len opis jeho rozhovoru so žalobkyňou, v ktorom mu mala povedať o úmysle požičať žalovanému vyššiu peňažnú čiastku. Svedok pri uzatváraní pôžičky nebol, k okolnostiam jej samotného uzavretia sa vyjadriť nemohol. Svedkyňa p. F., zamestnankyňa žalobkyne uviedla, že počula, ako žalobkyňa rokovala so žalovaným telefonicky o pôžičke a následne mala žalobkyňa realizovať prevody prostredníctvom internetbankingu. Sama svedkyňa uviedla, že pri osobnej návšteve žalovaného u žalobkyne, sa žalovaný odmietol o peniazoch so žalobkyňou v prítomnosti svedkyne rozprávať. Pri hodnotení výpovedí uvedených svedkov súd vychádzal z toho, že svedkovia mali len jednostranné a čiastkové vedomosti o právnom vzťahu, ktorý mal vzniknúť medzi žalobkyňou a žalovaným, a to len zo strany žalobkyne. Ich výpovede z tohto dôvodu súd nepovažoval za dostatočné dôkazy preukazujúce tvrdenia žalobkyne. Ďalšími listinnými dôkazmi boli predložené príkazy na úhradu, pričom v priebehu konania bolo preukázané, že celková suma 40.000,- eur bola poukázaná na účet žalovaného a suma 18.000,- eur na účet svedkyne Z. R.. V tejto súvislosti súd uvádza, že dlžník a veriteľ sa môžu v zmluve dohodnúť, že peniaze ako predmet pôžičky budú poukázané na bankový účet nepatriaci dlžníkovi, ale inej osobe. Určenie iného bankového účtu, ako patriaceho dlžníkovi, resp. iného sprostredkovaného spôsobu prenechania predmetu pôžičky, musí byť výsledkom zhodného prejavu vôle zmluvných strán. Vzhľadom na uvedené, samotná skutočnosť, že peňažné prostriedky neboli poukázané na účet občianskeho združenia, nie je dostatočným dôkazom o tom, že zmluva o pôžičke nebola uzavretá s uvedeným občianskym združením, ale so žalovaným ako fyzickou osobou. Žalovaný, svedkyňa R. aj svedok D. pred súdom zhodne uviedli, že uvedené peňažné prostriedky predstavovali peňažnú pôžičku poskytnutú žalobkyňou občianskemu združeniu, pričom poukázanie na účty iných osôb zdôvodnili lepšou možnosťou s prostriedkami v krátkom čase disponovať. Súd dospel k záveru, že predpoklad reálneho nakladania dlžníkom - občianskym združením - s požičanými peňažnými prostriedkami bol splnený momentom ich pripísania na účty dlžníkom určených osôb. Z predložených príjmových pokladničných blokov a súvahy k 31.12.2012 vyplýva, že pôžička zo strany žalobkyne je riadne evidovaná v účtovníctve občianskeho združenia. Ďalším listinným dôkazom, ktorý žalobkyňa predložila na preukázanie svojich tvrdení je prehlásenie p. Q. H., z ktorého však nemožno vyvodit', že by výkonný výbor v priebehu roku 2011 neschvaľoval prevzatie pôžičky od žalobkyne, ale len záver, že o tom uvedený člen výboru nemal vedomosť. Zo strany žalovaného bolo predložené stanovisko ostatných 4 členov výkonného výboru, podľa ktorého sa pôžičky prerokúvali a zároveň, že p. H. sa na rokovaníach zúčastňoval nepravidelne. Novinové články týkajúce sa finančných ťažkostí Volley Teamu Bratislava a v nich citovaných vyjadrení o výške dlhov súd nepovažoval za použiteľný dôkaz, keďže nie je možné overiť v akom kontexte uvedené vyjadrenia zazneli. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď súdu nepreukázala, že medzi ňou a žalovaným ako fyzickou osobou došlo k uzavretiu zmlúv o pôžičke, na základe ktorých mala žalovanému poskytnúť v dňoch 4.8.2011, 18.8.2011, 8.9.2011, 26.10.2011 postupne sumu v celkovej výške 58.000,- eur. Vzhľadom k tomu súd návrh v celom rozsahu zamietol, pričom ďalej nepovažoval za potrebné nezaoberať sa sporným termínom splatnosti pôžičiek.

3. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p., kde žalovaný ako vo veci úspešný účastník má právo na náhradu trov konania voči žalobkyni ako neúspešnému účastníkovi, kde trovy žalovaného pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za odvolanie vo výške 3.480,- eur (žalovaný ho uhradil 30.06.2014) a súdneho poplatku za podaný odpor proti platobnému rozkazu vo výške 3.480,- eur, na zaplataenie ktorého bol žalovaný zaviazaný uznesením zo 16.04.2013 (súdny poplatok nebol doposiaľ uhradený) a trov právneho zastúpenia vo výške 5.550,67 eur. Tarifná odmena za jeden úkon bola stanovená v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhl.“), a odvíjala sa od výšky peňažného plnenia, ktorého sa právny služba týkala, t.j. zo sumy 58.000,- eur), a to vo výške 539,41 eur. Žalobkyni bola priznaná náhrada za nasledovné úkony advokáta: 18.03.2013 - písomné podanie na súd - odpor § 13a ods. 1 písm. c) - 539,41 eur, 20.05.2013 - účasť na pojednávaní §13a ods. 1 písm. d) - 539,41 eur, 25.09.2013 - pís. podanie na súd - doloženie dôkazov §013a ods. 1 písm. c) - 539,41 eur, 30.09.2013 - účasť na pojednávaní §013a ods. 1 písm. d) 539,41 eur, 19.02.20140 - účasť na pojednávaní § 13a ods. 1 písm. d) - 539,41 eur, 07.04.2014 - účasť na pojednávaní § 13a ods. 1 písm. d) 539,41 eur, 29.05.2014 - pís. podanie na súd - odvolanie § 13a ods. 1 písm. c) 539,41 eur, 25.04.2016 - účasť na pojednávaní § 13a ods. 1 písm. d) 539,41 eur, spolu 4.315,28 eur.

Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky má advokát právo na úhradu režijného paušálu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby, čo v roku 2013 činilo sumu 7,81 eur, v roku 2014 sumu 8,04 eur a v roku 2016 sumu 8,58 eur. Režijný paušál bol priznaný za 4 úkony vykonané v roku 2014 vo výške 4 x 7,81 eur, za 3 úkony v roku 2014 vo výške 3 x 8,04 eur a za 1 úkon v roku 2016 vo výške 1 x 8,58 eur, spolu v sume 63,94 eur.

Podľa § 15 písm. a) vyhlášky má advokát nárok na cestovné, ktoré bolo vyčíslené podľa § 16 ods. 4 vyhlášky v súvislosti s účasťou na pojednávaní dňa 25.04.2016 za cestu Šaľa - Galanta a späť (12 km x 2, spotreba paliva 8,6 l/100km, cena paliva 0,996 eur/l, amortizácia vozidla 0,183 Eur/km x 24 km), vo výške 6,45 eur.

Podľa § 17 ods. 1 vyhlášky má advokát nárok na náhradu za stratu času za cestu na pojednávanie, za rok 2013 8 x polhodina á 13,01 eur za cestu Bratislava - Galanta vo výške 104,08 eur, za rok 2014 8 x polhodina á 13,40 eur za cestu Bratislava - Galanta vo výške 107,20 eur, za rok 2016 2 x polhodina á 14,30 eur za cestu Šaľa - Galanta vo výške 28,60 eur.

Podľa § 18 ods. 3 vyhlášky ak je advokát plateľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu. Nakoľko advokát doložil potvrdenie o tom, že je plateľom dane z pridanej hodnoty, patrí mu náhrada sumy 20% DPH zo súčtu tarifnej odmeny a režijného paušálu, náhrady cestovného a náhrady za stratu času (4.625,55 eur), vo výške 925,11 eur.

Účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia žalovaného predstavovali celkovo sumu 5.550,66 eur. Žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 6.960,- eur a na účet právneho zástupcu navrhovateľa trovy právneho zastúpenia vo výške 5.550,66 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia".

4. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa prostredníctvom splnomocnenkyne v celom rozsahu. Nesprávnosť napadnutého rozsudku vidí v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p., pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v celom konaní tvrdil, že peniaze boli použité pre Občianske združenie Volley Team Unicef a žalobkyňa nemala dôvod rozporovať toto tvrdenie, pretože nepátrala po informáciách na aký účel si žalovaný od nej peniaze požičal resp. či on ich skutočne požičiaval ďalej tomuto občianskemu združeniu. Ak ich ďalej naozaj postúpil tomuto občianskemu združeniu v ktorom bol funkcionárom je logické, že uvádzal osoby vracajúce pôžičku aj v množnom čísle, keď očakával vrátenie požičaných súm sebe a následne ich vrátenie žalobkyne, pričom pochopiteľne nenamietala ak tvrdil, že budú peniaze priamo vrátené žalobkyne. Diskusia, do ktorej ju začal žalovaný zaťahovať mohla preto v niektorých bodoch vyznieť ako diskusia medzi veriteľom a viacerými dlžníkmi, ale s ohľadom na chronologický a obsahový rámec všetkých SMS správ nemôže byť pochybnosť o tom, že poskytnutím pôžičky žalovanému bol založený výlučne vzťah medzi ním a jeho osobou. Výpovede navrhnutých svedkov žalobkyňou T., F. a H. súd vyhodnotil ako výpovede svedkov nepriamych, ktoré majú len jednostranné a čiastkové vedomosti a preto boli nepostačujúce, pričom výpovede svedkov navrhnutých žalovaným a to svedka D., R. a S. S. vyhodnotil ako výpovede potvrdzujúce výpoveď žalovaného, hoci na rozdiel od svedkov navrhnutých žalobkyňou, išlo o osoby navzájom blízke, alebo blízke žalovanému, ktoré navyiac boli absolútne nevierohodné pre zásadné rozpory v ich výpovediach. Na tieto rozpory už poukázala vo vyjadrení k

odvolaniu žalovaného zo dňa 18.07.2014. Ak súd preukazoval prečo mali byť peniaze poskytované na osobitný účet žalovaného alebo na druhý ním označený účet, bolo jeho povinnosťou zdôvodniť aj prečo považoval za vierohodné tvrdenie žalovaného, že peniaze na jeho účet išli z dôvodu, aby mal prezident tímu ľahší prístup k ním a podobne, keď toto občianske združenie malo účet v rovnakej banke ako žalobkyňa a jeho štatutárny orgán mal nesporný prístup k tomuto účtu a nebol jediný dôvod nepoukázať potom tieto finančné prostriedky priamo na účet občianskeho združenia. Súd nepovažoval za potrebné vysporiadať sa s namietanými skutočnosťami zo strany žalobkyne, že predložený príjmový doklad zo dňa 26.10.2011 je vystavený na ňou poskytnuté finančné prostriedky, keď peniaze z jej účtu žalobkyňou poukázané na účet p. R. boli vybraté v dňoch 27.10. a 28.10.2011. Rovnako sa súd nevysporiadal ani s tvrdením žalovaného, že peniaze obdržané od žalobkyne dňa 18.08.2011 nemohol vybrať a vložiť do pokladne občianskeho združenia, pretože hneď nasledujúci deň ich poukázal do Českej republiky a iné peniaze na účte nemal. Jednostranne súd vyhodnotil aj stanovisko štyroch členov výkonného výboru podľa ktorého výbor rokoval o pôžičke aj od žalobkyne, čo však podľa súdu už nevedelo ako nepriamy dôkaz o tom, že pôžička bola poskytnutá občianskemu združeniu. Žalobkyňa poukazuje na svoje vyjadrenie zo dňa 18.07.2014 a žiada, aby toto bolo považované ako súčasť odvolania. Rozsudok je arbitrárny, nepreskúmateľný, čo do dôvodov a jednostranne vyhodnocujúci len niektoré z dôkazov. Poukázala na § 132 O.s.p. Zároveň poukázala a zopakovala niektoré fakty. V konaní pred súdom preukázala, že peniaze neadresovala ani nedoručovala občianskemu združeniu, počas konania sa žalovaný bránil tvrdením, že o časti pôžičky vo výške 18.000,- eur nevedel a tento účet neoznamoval, pričom pravdivosť tohto tvrdenia vyvracia jednak odpor kde tvrdí, že bol to on, kto označil dva účty a jednak aj vyjadrenie žalobkyne, ktoré sú v zhode s jej konaním. Súd sa nevysporiadal resp. nezohľadnil rozpor v tom, že postupne si žalovaný budoval dôkaznú situáciu tvrdeniami jemu blízkych osôb, ktoré si na viacerých miestach odporujú, ale listinným dôkazom, ktoré sú založené v spise napr. príjmový doklad na 8.000,- eur z 26.10.2011 a výpis z účtu p. R. za mesiac október 2011 str. 2. Súd sa s týmito rozpormi nevysporiadal. Podľa žalobkyne je nevierohodné tvrdenie žalovaného, že peniaze by bez akejkoľvek písomnej zmluvy a akejkoľvek zábezpeky poskytla občianskemu združeniu o ktorom vedela s istotou iba to, že je v hlbokom finančnom deficite. Jedine osoba žalovaného predstavovala garanciu návratnosti a bola príčinou toho, že peniaze poskytla bezúročne. Vôľou žalobkyne bolo poskytnúť pôžičku žalovanému a žalovanému ju aj poskytla. Platobné miesta si žalovaný určil sám. Ani jedno z platobných miest nepatrilo občianskemu združeniu a občianske združenie nemalo k predmetným bankovým účtom dispozičné oprávnenie. Súd nemôže ponechať bez povšimnutia povinnosti občianskeho združenia ako daňovníka podľa zákona o dani z príjmov a rovnako tak ako účtovnej jednotky podľa zákona o účtovníctve a je zrejmé, že žalovaný v konaní nepreukázal žiadnym vierohodným dôkazom, že by už v čase poskytnutia pôžičky evidovalo občianske združenie vo svojom účtovníctve záväzok voči osobe ako veriteľovi vo výške 58.000,- eur. Preukázateľne a dodatočne vyhotovené, účelovo skreslené účtovníctvo a daňové priznanie nemôže tvoriť reálny dôkaz preukazujúci tvrdenie žalovaného. Súd sa nevysporiadal s tvrdením žalovaného podľa ktorého len zastupoval pri rokovaní o pôžičke občianske združenie so žalobkyňou ako osoba oprávnená konať v jej mene. Je nepravdepodobné a v rozpore s povinnosťami štatutárneho zástupcu občianskeho združenia, aby tento nemal možnosť operatívne disponovať peniazmi na bankovom účte združenia a zdôvodnenie údajne lepšou možnosťou v krátkom čase disponovať s prostriedkami na iných bankových účtoch i s ohľadom na totožný bankový subjekt nelogické, nevierohodné ale predovšetkým nepreukázané. Podľa žalobkyne je nesporné, že peniaze poukázala na dva bankové účty označené žalovaným a je nesporné, že peniaze jej žalovaný ani nik iný doposiaľ nevrátil. Ak má súd pochybnosti o tom, či zmluvu o pôžičke uzatvorila so žalovaným potom v totožnej dôkaznej situácii nemôže mať súd pochybnosti o tom, že nikdy nedošlo k uzavretiu platnej zmluvy o pôžičke medzi žalobkyňou a občianskym združením pre absenciu vôle z jej strany takúto zmluvu uzavrieť. Ani účelové a nepravdivé tvrdenie kumpánov žalovaného D. a jeho družky R. nemôžu preukazovať opak a v tejto situácii potom vzniká povinnosť toho, kto sa bezdôvodne obohatil obohatenie vydať podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolateľka je presvedčená, že ak odvolací súd vyhodnotí jednotlivé dôkazy musí mať za preukázanie unesenie dôkazného bremena t.j. preukázanie, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, teda k preukázaniu oferty a jej akceptácie reálneho prevodu peňazí. K takémuto záveru by mal dospieť aj z toho dôvodu, že pri tvrdení o dôkaznej núdzi žalobkyne uvádzal okrem protichodných a preukázateľne nepravdivých výpovedí žalovaného navrhnutých svedkov kópie príjmových pokladničných dokladov o prijatí peňazí od žalobkyne a daňové priznanie za rok 2012, ktoré sú jednoznačne nesprávne, daňové priznanie bolo nesporne vyhotovené dodatočne a účelovo, navyiac nepreukazuje od koho bol úver prevzatý. V napadnutom rozsudku opätovne nie sú tieto listinné dôkazy vyhodnotený tak ako odvolací súd uvádzal vo svojom zrušujúcom rozhodnutí. Navrhuje preto, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, návrhu

vyhovel a priznal náhradu trov konania. Pre prípad, že sa odvolací súd stotožní s tvrdením o arbitrárnosti prvoinštančného rozhodnutia navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K doručenému odvolaniu sa vyjadril právny zástupca žalovaného, ktorý sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožňuje, považuje ho za správne, náležite odôvodnené, navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

6. Krajský súd v Trnave rozhodol o odvolaní žalobkyne rozsudkom č.k. 24Co/241/2016-268 zo dňa 25.10.2017, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti o zaplatenie sumy 58.000,- eur zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 58.000,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti uplatneného príslušenstva a v závislom výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Na základe žalovaným podaného dovolania Najvyšší súd SR uznesením č.k. 3Cdo 179/2018-336 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 25. októbra 2017 sp.zn. 24Co/241/2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V prejednávanej veci odvolací súd uviedol, že „z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluvami o pôžičkách prenechala žalobkyňa ako veriteľ žalovanému ako dlžníkovi sumu 58.000,- eur a žalovaný sa zaviazal poskytnúť sumu vrátiť“ a zmenu rozsudku odôvodnil tým, že „o tom, že žalovaný konal ako fyzická osoba, podporne svedčí aj skutočnosť, že požiadal žalobkyňu, aby peniaze poslala na účet patriaci žalovanému ako fyzickej osobe a v jednom prípade na účet tretej osoby, avšak ani v jednom prípade peniaze neboli poukázané občianskemu združeniu. Pokiaľ súd prvej inštancie poukázaním aj na SMS komunikáciu medzi stranami vyvodil záver, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný, a to preto, že sa používa množné číslo, teda pôžičku má vrátiť občianske združenie, je potrebné na druhej strane poukázať aj na takú komunikáciu, v ktorej žalovaný uvádza, že si „bude musieť zobrať úver a vyriešiť to“ a pokiaľ používal žalovaný množné číslo smerujúce k osobám dlžníkov z pôžičiek, tak potom, ak požičané sumy následne poskytol občianskemu združeniu a očakával ich vrátenie od občianskeho združenia, je logické aj používanie množného čísla pokiaľ ide o osobu dlžníka.“ Pritom záver súdu prvej inštancie bol: „na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď súdu nepreukázala, že medzi ňou a žalovaným ako fyzickou osobou došlo k uzavretiu zmlúv o pôžičke, na základe ktorých mu mala poskytnúť sumu v celkovej výške 58.000,-.“ Odvolací súd v rozsudku neozrejmil svoje skutkové a právne závery takým spôsobom, aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď na pre vec rozhodujúce skutočnosti v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Preto dovolací súd konštatuje, že pre nedostatok dôvodov je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Odvolací súd zároveň pochybil, keď bez toho, aby dokazovanie zopakoval, dospel k odlišnému skutkovému záveru, než súd prvej inštancie. Odvolací súd, pokiaľ sa chcel od súdom prvej inštancie prijatého skutkového záveru o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou (spornej otázke pasívne legitimovaného subjektu) odchyliť, mal opätovne vykonať dokazovanie. Ak tak odvolací súd neurobil a vyvodil odlišný skutkový záver bez toho, aby dokazovanie v potrebnom rozsahu sám zopakoval, porušil ustanovenie § 384 ods. 1 C.s.p. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k vyhovaniu žaloby (ktorá bola predtým zamietnutá), dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie.

8. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - účastníkom (§ 201 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie

má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka v odvolaní použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d), f) Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, ktoré majú ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

10. Predmetom konania je nárok žalobkyne voči žalovanému v sume 58.000,- eur s príslušenstvom titulom pôžičky. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil nárok žalobkyne.

11. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmačej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t.j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 Civilného sporového poriadku zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku viazaný aj dôvodmi odvolania, t.j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 Civilného sporového poriadku dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

12. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobkyňou v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani také aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobkyňa sa dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

13. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď sa súd podľa žalobkyne s viacerými skutočnosťami nesprávne vysporiadal, tvrdenia žalovaného hodnotí žalobkyňa ako protichodné a nepreukázané.

14. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa, ani žalovaný, v odvolacom konaní neuviedli žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohli uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 205a Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania (aktuálne § 366 Civilného sporového poriadku). Ak žalobkyňa v odvolaní poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. na neobjektívne zhodnotenie skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom

prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

15. Podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

16. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie (aktuálne § 191 Civilného sporového poriadku) je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

17. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

18. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 132 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobrať do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie (aktuálne § 365 ods. písm. f) Civilného sporového poriadku) je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

19. V prejednáwanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v citovanom ustanovení § 132 vtedy platného procesného predpisu (Občianskeho súdneho poriadku) a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožnil so závermi

súdu prvej inštancie o nepreukázaní, že medzi žalobkyňou a žalovaným ako fyzickou osobou došlo k uzavretiu zmlúv o pôžičke.

20. Dokazovanie je procesným právom upravený postup súdu a strán, účelom ktorého je získanie poznatkov dôležitých pre rozhodnutie súdu, ktorými sa overuje ne/pravdivosť tvrdení strán.

21. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania bolo v čase rozhodovania súdom prvej inštancie § 132 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého sú to strany, ktoré označujú dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

22. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok sporu, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé), je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

23. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo, musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu.

24. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje v § 366 Civilného sporového poriadku). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

25. V sporovom konaní platí prejednacía zásada, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou strán konania. Keďže strany v takomto konaní stoja proti sebe, povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú stranu sporu v inom smere. Hmotné právo potom určuje, kto má dôkazné bremeno (dôkazné bremeno nesie strana v záujme ktorej je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a stranou konania tvrdená, bola v konaní preukázaná tak, aby ju súd uznal za pravdivú). Strana sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak pravdivosť skutkových tvrdení dokazovanie nepotvrdilo, znáša nepriaznivé následky v podobe súdneho rozhodnutia v jej neprospech (v prípade žalobcu formou zamietavého súdneho rozhodnutia).

26. Z hypotézy hmotnoprávnej normy ust. § 657 Občianskeho zákonníka, ktorá vymedzuje obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti veriteľa vyplýva, že v spore o vrátenie pôžičky peňazí má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným ako dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že predmet pôžičky mu odovzdal a žalovaný ako dlžník peniaze riadne a včas vrátil.

27. Žalobkyňa vo svojom odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil skutkový stav, ak dospel k záveru, že nebolo preukázané, že uzavretie pôžičky dohodnuté ústnou formou medzi žalobkyňou a žalovaným ako fyzickou osobou a nie so žalovaným ako manažérom občianskeho združenia. Súd prvej inštancie vychádzal z výpovedí strán sporu, z prepisu SMS komunikácie, výpovedí svedkov, listinných dôkazov a to pokladničných dokladov Volley Teamu Bratislava o prijatí peňazí od navrhovateľky, stanoviska členov Volley Team o prijatí peňazí od navrhovateľky, daňové priznanie Volley Teamu Bratislava za rok 2012, súvaha k 31.02.2012, stanoviska členov Volley Team Bratislava o rokovaniach o pôžičke od navrhovateľky.

28. Ak teda súd prvej inštancie konštatoval, že skutočnosť, že suma 58.000,- eur poskytnutá žalobkyňou žalovanému ako fyzickej osobe nebola v konaní preukázaná, dospel k správne právnemu záveru. Vyššie uvedenú odvolaciu námietku žalobkyne odvolací súd považuje za nedôvodnú, keď je toho názoru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav preukazujúci skutočnosť, že zo strany žalobkyne nebola v prospech žalovaného ako fyzickej osoby poskytnutá pôžička vo výške 58.000,- eur, avšak zo strany žalobkyne nedošlo k uneseniu dôkazného bremena tvrdenia.

29. Žalobkyňa namietala vyhodnotenie výpovedí svedkov, pretože žalobkyňou navrhnutí svedkovia p. T., p. F. a p. H. boli pre súd nepostačujúci, pričom výpovede svedkov p. D., p. R. a p. S. S. súd vyhodnotil ako výpovede potvrdzujúce výpoveď žalovaného, pričom ide o osoby navzájom si blízke (p. D. a p. R.) alebo blízke žalovanému a podľa žalobkyne sú nevierohodné. Predovšetkým odvolací súd poukazuje, že táto odvolacia argumentácia žalobkyne je značne neurčitá, keď sama v odvolaní nešpecifikuje, v čom konkrétne sú výpovede svedkov v rozpore. Z porovnania skutkových tvrdení žalovaného, obsahu svedeckých výpovedí p. D., p. R. a p. S. S. nevyplývajú žiadne zjavné rozpory, na ktoré žalobkyňa v odvolaní poukazuje. Výpovede uvedených svedkov potvrdzujú tvrdenia žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie. V súvislosti s hodnotením svedeckých výpovedí, ktorých vierohodnosť, resp. účelovosť, namietala žalobkyňa v odvolaní, odvolací súd poukazuje na to, že svedok vypovedá v civilnom sporovom konaní o tom, čo svojimi zmyslami vnímal, o skutočnostiach tvoriacich predmet výsluchu, teda čo bezprostredne vnímal. Pri dôkaze výpovede svedka súd hodnotí vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k stranám sporu a k prejednáwanej veci, aká je jeho rozumová a duševná úroveň k okolnostiam, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorých vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k chovaniu pri výsluchu (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a podobne) a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov, do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, poprípade, či sa vzájomne dopĺňajú. Odvolací súd v zmysle odvolacích dôvodov žalovanej nevidel postup pre záver o nevierohodnosti výpovede svedkyne B. D., keď sama okolnosť, že svedkovia p. D. a p. R. sú osoby navzájom blízke a svedok p. S. S. je bratom žalovaného nevyučuje vierohodnosť ich výpovede, keďže táto bola súladná s ďalšími prostriedkami, a to najmä s listinnými dôkazmi. Odvolací súd konštatuje, že hodnotenie namietaných svedeckých výpovedí vykonaných súdom prvej inštancie bolo primerané a samotná skutočnosť, že v prípade S. S. ide o osobu, ktorá je vo vzťahu so žalovaným, nemôže mať za následok hodnotenie jeho výpovede ako nevierohodnej, resp. účelovej. Je potrebné odvolacím súdom konštatovať, že súd prvej inštancie pri hodnotení tejto výpovede kládol dôraz na okolnosť, ako boli svedkovia zúčastnení skutočností, o ktorých vypovedali, vo väzbe na vzájomnú súvislosť udalostí, na poznatky získané na základe hodnotenia iných dôkazov, a to listinných dôkazov a ich obsahu, teda do akej miery je výpoveď svedkov súladná s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne či sa vzájomne dopĺňajú a až po celkovom posúdení vyslovil záver o jej pravdivosti vo vzťahu k preukazovaným skutočnostiam, pričom súd prvej inštancie svedecké výpovede nevyhodnocoval izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi vykonanými v prejednáwanej sporovej veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol k námietke žalobkyne o účelovosti namietaných svedeckých výpovedí, ktoré potvrdzovali skutkové tvrdenia žalovaného.

30. Pokiaľ žalobkyňa spochybňuje pravdivosť dokladov v tom smere, že príjmové doklady a daňové priznanie boli prispôbené tvrdeniam v konaní, námietky žalobkyne nie sú vecne podložené, neboli bližšie konkretizované. Pokiaľ ide o skutočnosť, že suma 18.000,- eur bola poukázaná na účet p. R. odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že účastníci zmluvy o pôžičke sa môžu dohodnúť, že peniaze budú poukázané na účet tretej osoby tak ako to bolo aj v tomto prípade.

31. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobkyne, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí

ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

32. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala nesprávnosť skutkových zistení súdom prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové ani právne vady napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

33. Žalobkyňa v podanom odvolaní namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku). V súvislosti s uvedenou námietkou treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Pokiaľ žalobkyňa zotrváva na právnych názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od právneho posúdenia veci konajúcim súdom, polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivým argumentom pre tvrdenie o nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

34. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. Odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej za vecne správny a žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúcich z tzv. zásady úspechu nespochybnila.

36. Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, je vecne správny. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

38. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).